

Στήλη τοῦ ἱατροῦ Ἰάσονος

δ' ἀχειρίδωτον χιτῶνα καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἱμάτιον. Καὶ τὴν μὲν ἀριστερὰν ἔχει κατατεθειμένην ἐπὶ τοῦ γόνατος, τὴν δὲ δεξιὰν τείνει· εἰς παιδίσκην πρὸ αὐτῆς ἵσταμένην καὶ κατανεύουσαν τὴν κεφαλὴν. Ἡ νεκρὰ δὲ αὐτῆ, χιτῶνα βραχείας ἔχοντα τὰς χειρίδας καὶ ἱμάτιον περιβεβλημένη, παιδίσκη κρατεῖ πιθανῶς διὰ τῆς ἀριστερᾶς πτηνόν. Ἡ νεκρὰ εἶνε, ὡς ἀπεδείχθη ὑπὸ τοῦ κ. Köhler, ὅχι ἡ καθήμενη γυνή, ἀλλ' ἡ ὀρθία κόρη, ἧς τὸ ὄνομα μανθάνομεν ἐκ τῆς κάτωθεν τῆς παραστάσεως ἐπιγραφῆς *Εὐθάδε Ἀρίστουλλα κείται παῖς Ἀρίστωνός τε καὶ Ῥοδίλλης, σώφρων γ' ὦ θύγατερ*. Κατὰ ταῦτα ἡ ὀρθία εἶνε ἡ Ἀρίστουλλα, ἵσταμένη πρὸ τῆς καθήμενης ἀτυχοῦς μητρὸς τῆς Ῥοδίλλης. Ἡ εἰκὼν τῆς ἀποικομένης ἐνθυμίζει τὰς παρθένους τῆς ζωφόρου τοῦ Παρθενῶνος, καίτοι ἡ ἐκτέλεσις εἶνε ἀτελεστέρα. Διὸ εὐλόγως ἡ στήλη θεωρεῖται ἀνήκουσα εἰς τοὺς χρόνους τοὺς πρὸ τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου. Εὐρέθη δὲ τὸ ὄραϊον τοῦτο ἐπιτάφιον ἀνάγλυφον τῷ 1850 ἐν τῷ πρὸς τὸ βόρειον τῆς Πειραικῆς χερσονήσου πολυανδρῶ τοῦ δήμου τούτου, καὶ ἀπόκειται νῦν ἐν τῷ κεντρικῷ μουσεῖῳ.

Περισσότεραν δὲ κινήσιν ἐμφαίνει, χωρὶς νὰ ἐξερχηται τῶν ὀρίων τοῦ συμμετρου, ἢ ἐν ἔτι 1882 κατὰ τὴν κατασκευὴν τῆς ὑπονόμου τῆς ὁδοῦ Ἀθηνᾶς πρὸς τὴν πλατεῖαν τῆς Ὀμοιοῖας εὐρεθεῖσα στήλη, ἧτις ἀπόκειται νῦν ὁμοίως ἐν τῷ κεντρικῷ μουσεῖῳ¹. Ὁραία γυνή, περιβεβλημένη διπλοῖδιον καὶ ἐπίβλημα καὶ φέρουσα ὑψηλὰ σανδάλια, κάθεται ἐπὶ δίφρου, ἀποσύρουσα τοὺς πόδας πρὸς τὰ ἔσω καὶ στηρίζουσ' αὐτοὺς ἐπὶ ὑποποδίου. Ἄλλη δὲ γυνή, πρὸς αὐτὴν προσκλίνουσα ἐξ ἀριστερῶν καὶ ὁμοίως διπλοῖδιον καὶ ἐπίβλημα φέρουσα, ἄπτεται διὰ τῆς ἀριστερᾶς τῆς δεξιᾶς τῆς

καθήμενης καὶ ἀνατείνει πρὸς αὐτὴν τὴν δεξιὰν χειρονομουσα. Κόρη δὲ ὀρθία ὀπισθεν τῆς καθήμενης περιβάλλεται ἀχειρίδωτον χιτῶνα. Τὸ πλούσιον τῆς κομμώσεως, ἢ ἐντεχνος πτύχωσις τῶν ἐνδυμάτων, ἢ ἔκφρασις τῶν προσώπων, ἢ ὅλη εὐγένεια τῶν παραστάσεων ἀναδεικνύουσι ταύτην τὴν στήλην ἐκ τῶν καλλιτεχνικωτάτων ἐπιταφίων ἀναγλύφων τῆς ἀττικῆς σμύλης. Ἡ δὲ μείζων ἢ κατὰ τὸ σύνθηδες κινήσις καὶ ζωηρότερα παραστάσις τῆς θλίψεως ἐξηγεῖται ἴσως ἐκ τούτου, ὅτι καὶ ἡ στήλη αὕτη τάσσεται εἰς τὴν σειρὰν ἐκείνων, ἐφ' ὧν ἡ παρισταμένη νεκρὰ ἦτο λεγαῖς.

Οὐ μόνον δ' αὐτῶν τῶν Ἀθηνῶν τὰ νεκροταφεῖα ἀνεδεικνύοντο διὰ τῆς φιλοκαλίας τῶν Ἀθηναίων αὐτόχρονα μουσεῖα καλλιτεχνημάτων, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς δήμοις τῆς Ἀττικῆς ἡ νεκρική τέχνη ἠμιλλᾶτο πρὸς τὴν ἐν Ἀθήναις. Τοῦτο μαρτυροῦσι μὲν ἤδη καὶ ἀνωτέρω ἀπεικονισθεῖσαι καὶ περιγραφεῖσαι στήλαι τοῦ Ἀριστίωνος καὶ τοῦ Λυσέου ἐκ τῶν χρόνων τῶν πρὸ τῶν περσικῶν, ἐπιφανῶς δὲ δει-

Λιθίνη λίκυθος

¹ Ἰδ. ἀνωτέρω Ἐστίας σ. 297.